

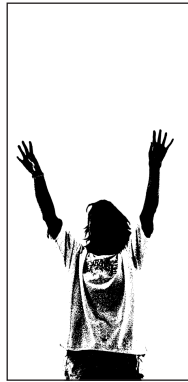
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

UNIVERSITY STUDIO PRESS

Βόλβη Ζαρώνη

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

UNIVERSITY STUDIO PRESS

Εκδόσεις Επιστημονικών Βιβλίων και Περιοδικών

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2009

UNIVERSITY STUDIO PRESS

Εκδόσεις Επιστημονικών Βιβλίων & Περιοδικών

Πρώτη έκδοση: Θεσσαλονίκη 2009

ISBN 978-960-12-1868-7

Η μερική ή ολική ανατύπωση είτε η καθ' οιονδήποτε τρόπον αναπαραγωγή του βιβλίου, καθώς και η φωτοτύπηση τμήματος ή ολόκληρου του βιβλίου, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη, τιμωρείται από το νόμο.

© ΒΟΛΛΥ ΖΑΠΩΝΗ

© UNIVERSITY STUDIO PRESS A.E.

Αρμενοπούλου 32, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ. 2310 208731, 2310 209637, 2310 209837, Fax 2310 216647

E-mail: info@universitystudiopress.gr – www.universitystudiopress.gr

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ – Πεσμαζόγλου 5, 105 64 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. & Fax 210 3211097

Η Βόλλυ Ζαπώνη Γ.Μ. γεννήθηκε και κατοικεί στην Καβάλα.

Αποφοίτησε από το Κλασικό Λύκειο της Ελευθερούπολης Παγγαίου όπου και μεγάλωσε. Αγάπησε με πάθος τα ελληνικά γράμματα και ιδιαίτερα τη γλώσσα που τη θεωρεί ζωντανό οργανισμό και ζητά απ' όλους μας σεβασμό προς αυτή.

Σπούδασε Λογιστική και Πληροφορική.

Αυτό που κατά κύριο λόγο την πληγώνει είναι η κακοποίηση της γλώσσας και έχει δώσει μάχες για το θέμα αυτό.

Η ποίηση είναι για τη Βόλλυ Ζαπώνη μια τρυφερή αγάπη που τη συνοδεύει από τα παιδικά της χρόνια.

Βιογραφικό

Στον κόσμο των ενήλικων
αρνούμαι να ενταχθώ.
Είμαι μια φύση ελεύθερη.
Σε μένα μόνο ανήκω.

Του πνεύματος αισθάνομαι
τα χέρια απλωμένα.
Εγώ δεν είμαι κανενός
κι όλοι είμαστε ένα.

Ήσυχη και μοναχική
ξεκίνησα πορεία
αλλά στο δρόμο έγινε
αναρχοϊστορία.

Δεν περιμένω τίποτε.
Τίποτε δεν κατέχω.
Και πάνω απ' το κεφάλι μου
άλλο από Θεό δεν έχω.

Καβάλα

Παραμυθένια πολιτεία, αληθινή,
με καλντερίμια, αλμυρή, θαλασσινή,
της επανάστασης που ανέβηκες
ολόκληρη τη σκάλα,
γενέθλια πόλη μου,
σε λάτρεψα, Καβάλα.

Πανέμορφη της ανηφόρας γη,
του καπνεργάτη μνήμη ιστορική,
πόλη Θεά μες στην Ελλάδα,
Νεάπολη, Χριστούπολη, Καβάλα!

Μικρός Θεός

Ανίκητος. Μικρός Θεός.
Ταξιδευτής στη λήθη.
Πηγαينوφέρνεις τους θνητούς
σε χώρους σύνθετους κι απλούς
που γήινα και λογικά
απόμακροι είναι μύθοι.

Και ποιος μπορεί ν' αντισταθεί
σε σένα επί πολύ;
Πατρίδα σου το όνειρο
σε διαστάσεις άλλες
όπου ο χρόνος χάνεται
κι η λογική κοιμάται.

Θα 'θελα στην πατρίδα σου
να μείνω για πολύ.
Να ταξιδεύω μοναχός
στο σύμπαν ως μεσσίας
για εμπειρίες μέλλοντος
και γνώση της ουσίας.

Να μ' οδηγήσεις ως εκεί
στους άυλους τους δρόμους
που μόνο εσύ μπορείς,
ο ύπνος, ως μικρός Θεός
για να διαβάσω από κοντά
τους άγραφους τους νόμους.

Κι άλλοτε πάλι θα 'θελα
στα μυστικά να μπω
της ήρεμης ανάπαυσης.
Αυτής που εξοικειώνει
το νου μου με το θάνατο,
και σε γαλήνη τόση,
να δω πέρα απ' τα μάτια μου
τη γνήσια ομορφιά.

Το ποτάμι

Το ποτάμι που με πήρε
και με πήγε μακριά
είχε στη ροή του πνεύμα
και ψυχή και μοναξιά.
Φόβος και ανησυχία
δεν υπήρχαν πουθενά.
Τα τζιτζίκια κελαηδούσαν
στα καβάκια τα ψηλά,
που ήταν δίπλα στο ποτάμι
δεξιά κι αριστερά.

Κι είχε η σκέψη σταματήσει
κι είχε το μυαλό κενό.
Κι οι παλμοί των αισθημάτων
στης γαλήνης τον ρυθμό
λειτούργουσαν σαν φορείο
που 'χε μέσα ένα νεκρό.

Συ, που μπλέκεσαι σε δίχτυα,
–τι 'ναι αμαρτία, αλήθεια;–
χάνεσαι σε προφητείες
και παλεύεις στα τυφλά,
οριοθετείς τις σχέσεις
στης γραμμής τα στεγανά.

Ζήσε τώρα αυτό που ζω
που είναι το μυαλό νεκρό.
Ούτε σκέψεις, ούτε θέλω.
Νιώθω μόνο. Νιώθω αυτό.

Μπες κι εσύ μες στο ποτάμι
κι άσ' τα όλα στο κενό.
Ξέρει η φύση να διακρίνει.
Ας μας οδηγήσει εκείνη
όπου εκβάλλει ο ποταμός.
Θα 'ναι ίσως θάλασσα...
Ίσως να 'ναι και γκρεμός...

Αμυγδαλιά

Σήμερα σε είδα πάλι, ανθισμένη αμυγδαλιά,
εφηβεία φορτωμένη και γεμάτη ομορφιά.

Κοίταξέ με, πρόσεξέ με, έχουμε κάτι κοινό.
Είναι τόσα χρόνια τώρα που σε παρακολουθώ.

Σήμερα για πρώτη μέρα μες στην τρέχουσα χρονιά
με τον αυθορμητισμό σου διασταυρώθηκα ξανά.

Κι έχεις, έχεις, έχεις κάτι από μένα σαν χαρά,
σαν του άμυαλου την τρέλα, σαν του ονείρου τα φτερά.

Είσαι νέα κάθε χρόνο, κάθε χρόνο απ' την αρχή,
γιατί βιάζεσαι ν' ανθίσεις, αλλά δεν κρατάς πολύ.

Μέσα στ' άνθη σου το βρίσκω, μήνυμα απ' τον Θεό
που απευθύνεται σε μένα
και το εισπράττω μόνο εγώ.
Ίσως που σε περιμένω, ίσως που τα λαχταρώ,
να 'ναι ο λόγος που μου φέρνεις
νέα απ' τον ουρανό.

Το δέντρο

Φύση ανοιχτή με ορατότητα.
Η ισοροπία προδίδει πληρότητα.
Περήφανο δέντρο γυμνό
με προκαλεί να πάω να το δω.

Αργά περπατάω, η ψυχή μου βαριά.
Βάσανα έχω πολλά στην καρδιά.
Χωρίς να σκεφτώ πλησιάζω,
την πίκρα που έχω αδειάζω.

Μπήκε ο πόνος μου μες στον κορμό του.
Πήρε το πρόβλημά μου καημό του.
Φίλο γνώρισα ανιδιοτελή.
Ο πόνος πια τώρα δε μ' απειλεί.

Ξαλαφρωμένος έφυγα.
Μετά από καιρό δεν παρέλειψα
τον φίλο μου να επισκεφτώ,
μια ακόμη φορά να του πω: «ευχαριστώ».

Στολισμένο τον βρήκα
και με έκσταση κοίταξα.
Ανάσταση θύμιζε.
Σταυροκοπήθηκα.

Σε φύλλα, άνθη, καρπό
τον πόνο εκείνο μετάλλαξε.
Αυτόματα κι έτσι απλά
τις απόψεις μου άλλαξε.

Η χαρά απ' τη λύπη γεννιέται.
Η ομορφιά με τον πόνο μετριέται.

Θα 'θελα να 'μουν πουλί

Θα 'θελα να 'μουν πουλί,
τα φτερά μου ν' ανοίγω,
να ταξιδεύω σε Δύση κι Ανατολή.

Χωρίς έλεγχο, διαβατήρια,
διατυπώσεις και εισιτήρια.
Χωρίς αποσκευές και πορτοφόλι,
μέχρι να πέσω από ένα βόλι.

Πουλάκι, ζηλεύω την τύχη σου,
πετάς μακριά απ' τα τείχη σου.
Να 'μωνα ένα πουλί,
να βλέπω από ψηλά τη γη.

Να πετάξω χωρίς να σκεφτώ
ανεργία, ανασφάλειες, ένσημα,
ανθρώπινα πρέπει,
διάφορα έθιμα.

Δίχως σύνταξη και γηρατειά
να πέσω κι εγώ ξαφνικά
από μια δυνατή παγωνιά
ή απ' τη σφαίρα κάποιου φονιά.

Αετός

Τραυματισμένα τα φτερά του αετού
κι η δύναμη σπασμένη.
Πιστεύω ακόμη κι απαιτώ
απ' την ψυχή μου να πετάξει.

Πάντα θα είμαι αετός
γιατί η ζωή μ' έχει διδάξει
πως τα φτερά επουλώνονται
ξανά κι απογειώνονται.

Δεν παύω να 'μαι αετός
και τις πληγές αφήνω
σ' αυτούς που τις δημιουργούν.
Αρνούμαι εδώ να μείνω.

Εγώ πετάω, ξεχνάω.
Για άλλους τόπους, νέα ζωή
ταξίδι ξεκινάω.

Αν δεις αετό χαιρέτα τον.
Κακίες δεν κρατάει.
Εκεί όμως που πληγώθηκε
ποτέ δεν ξαναπάει.

Γίναμε λίγο Θεοί

Για τους άλλους είσαι απλός.
Άνδρας καθημερινός.
Έλληνας, ηλεκτρολόγος,
νευρικός, ιδεολόγος,
ποδοσφαιριστής, γονιός.

Μα για μένα είσαι αλλιώς.
Ένας άνδρας ιερός.
Που εμείς οι δυο μαζί
κάναμε δημιουργία.
Γίναμε λίγο Θεοί.

Ο δάσκαλος

Ως ο Σωκράτης έμεινε
μες στο μυαλό μου όρθιος
ο δάσκαλος εκείνος.
Προκόβας Κωνσταντίνος!

Νηφάλιος νους και έντιμος.
Δεν ήταν προσιτός.
Ήτανε δίκαιος και αυστηρός.
Τον νου μου είχε αλώσει.
Θα έλεγα πως ήτανε
ωκεανός στη γνώση.

Όσα έμαθα στο Λύκειο
στην τελευταία τάξη,
δεν είχα μάθει σ' όλες μου
τις σχολικές χρονιές,
αφού με τέτοιο δάσκαλο
η δίψα για τη μάθηση
τότε με είχε αδράξει.

Απομυθοποίηση

Τη μοναξιά την ξέρω, και τι να φοβηθώ.
Στα δύσκολα παλεύω, μ' αυτή συγκατοικώ.

Αφήνω αυτούς να τρέχουν, που έχουν εμπλακεί
στα δίχτυα της παρέας χωρίς αναστολή,
απόρροια του φόβου μη μείνουν μοναχοί.

Και αν φοβάσαι, φίλε, να μείνεις μοναχός,
αυτό που αποφεύγεις, αυτό κάνε ακριβώς.
Τη μοναξιά να στήσεις απέναντί σου, απλώς.
Θ' απομυθοποιήσεις την απειλή, σαφώς.

Μονάχος σου γεννιέσαι και μόνος σου περνάς
τα σύνορα του αέρα.

Γι' αυτό, αν χρειαστεί
μόνος κάποια περίοδο να μείνεις στη ζωή
απόλαυσέ το, φίλε, και μην υποχωρείς.

Πως βρίσκεται θυμήσου,
θυμήσου σταθερά,
η ερημιά η μεγαλη
στη λάθος συντροφιά.

Μια βραδιά ιερή

Μια βραδιά ιερή
κάτι άλλο συμβαίνει.
Σαν ταραζέτ' ο νους
άλλο σήμα λαβαίνει
που αυτό κυριαρχεί
και με λέξεις δε βγαίνει.

Κι όταν αναμιχθεί
με ουσία καθαρή
κι απ' το αίμα περάσει,
κάνει λίγο πιο κει
στάση σ' ένα σκαλί
της ψυχής και φωνάζει:

Αν αντέχεις δονήσεις
κι ακριβές συγκινήσεις,
απ' αυτό που θα νιώσεις
ρεύμα θα μεταδώσεις.

Λύπη

Λύπη μου αδιόρατη
ανέβα αβυσσαλέα
και διώξε όλες τις χαρές.
Δική σου η αυλαία.

Λύπη,
που απλώνεσαι στο νου,
δύναμη καρποφόρα!
Εσύ δονείς τους ποιητές
να μεταφέρουν στους θνητούς
του σύμπαντος τα δώρα.

Η φυγή

Το καταστάλαγμα
που 'μεινε στην ψυχή μου
μέσα από τ' όνειρο
που έγινε πληγή μου
είναι η φυγή, η φυγή, η φυγή μου.

Χτυπάει ο πόνος με επιμονή.
Μου δυσκολεύει την αναπνοή.
Νερό να ξεδιψάσει
φάχνει η αγωνία μου.

Και η καρδιά μου
απ' την κατάσταση
την ανυπόφορη κι ωμή
να βγει ήρθε η ώρα.

Δε σε πρόλαβε εκείνη

Έφαχνες με λάθος τρόπο
μες στο χάος τη χαρά
που έφυγε πριν από σένα.
Δεν είναι δική σου ευθύνη.
Δε σε πρόλαβε εκείνη.

Σε περίμενε η σκιά της
να τελειώσεις τη ζωή σου,
να σε πάει εκεί ψηλά
τόσο απλά και ξαφνικά.

Τώρα είσαι ευτυχισμένος,
δε σ' αγγίζει πια κανείς.
Κι απ' τη γη σε χαιρετάμε
οι οικείοι σου κι εμείς.

8 του Μάρτη

8 του Μάρτη ήρθε ξανά.
Γιορτάζουν οι γυναίκες, λες.
Κι αντί για ένα μπράβο τους
κι ένα κερύ ευλαβικά
να άναβες γι' αυτές,
διασκεδάζεις και γελάς,
αντί να κλαις.

Αντί να κλαις
που λίγο εκτιμήθηκε
το αίμα το ακριβό
των γυναικών που χύθηκε
γι' αυτά που απέκτησες εσύ,
γι' αυτά που απέκτησα εγώ,
τα ιερά δικαιώματα
που αυτονόητα θεωρείς.
Και ούτε και προτίθεσαι
αυτά που πήρες απ' αυτές
ν' αυξήσεις με το αίμα σου
για τις επόμενες γενιές.

Γυναίκες αγωνίστηκαν
για σένα και για μας.
Να 'χουμε ρόλο στα κοινά,
να 'χουμε χώρο στη ζωή,
να 'χουμε λόγο και πυγμή
στο ημερομίσθιο
και στ' ασφαλιστικά.

Τραπέζι κλείνεις
με τις φίλες σου να φας.
Κι ύστερα σ' ακριβά
κι ανίδεα κέντρα διασκεδάζεις.

Σήμερα γιορτάζω, λες.
Γιατί;
Είμαι γυναίκα, λες.
Μα τι έγινε σαν σήμερα
ούτε να μάθεις θες.

Γυναίκα όχι κατ' όνομα
μα στην ουσία Κυρία
θα 'σαι αν ψάξεις μόνη σου
γι' αυτά που σου απέκρυψαν
η οίκοθεν
κι η σχολική παιδεία.

Ασπίδα

Καμάρι μου, μού έλειψες.
Ακτίνα φωτεινή!
Η Πάτρα ήλιο χρειάστηκε
και βρέθηκες εκεί.

Οι πόλεις που σε γνώρισαν
είναι τυχερές.
Ασπίδα προστασίας
πρόσφερες σ' αυτές.

Θ' αναρρωτιούνται ίσως,
ποιο είναι το αστέρι
που πέρασε από κει
και σκόρπισε αγαλλίαση
στης πόλης την ψυχή.

Πώς άνθισαν χαμόγελα,
ποιος κάλυψε μ' ασπίδα
Θηβαίους, Πατρινούς,
τίνος το πέρασμα ήτανε
που έκανε το θαύμα.
Θα ψάχνει για τα ίχνη σου
των πόλεων ο νους.

Σκιά

Στο κρεβάτι ξαπλωμένος
τη σκιά παρατηρείς
που διαγράφεται στον τοίχο.
Είναι όμοια με σένα,
είσαι όμοιος μ' αυτή.

Είναι ό,τι πιο δικό σου
η φιγούρα αυτή η αχνή.
Τις κινήσεις σου αντιγράφει
κι είναι τόσο αληθινή.

Η αϋπνία σου επιβάλλει
να 'σαι παρατηρητής
ενός όντος και μη όντος
μες στη νύχτα της σιωπής.

Κάστρο

Είδα στον ύπνο μου προχθές
ένα μεγάλο κάστρο.

Ρώτησα ποιος μου το 'στειλε
και μου 'πε: ένα άστρο.

Ένα άστρο που με πρόσεχε
και πάντα μ' αγαπούσε
και κράταγε τ' αρχείο μου.
Κι ο ήχος απ' τις πρότερες
ζωές μου αντηχούσε.

Μου 'πε: εδώ θα μείνεις πια.
Εδώ είναι όλα δικά σου.
Το παρελθόν, το μέλλον σου
και γράφει τ' όνομά σου.

Όλες οι αναμνήσεις σου
είναι συγκεντρωμένες.
Και αναμνήσεις μέλλοντος
προκαταγεγραμμένες.

Μπήκα μέσα στο κάστρο μου
και απ' αυτά που είδα
και δέθηκα και λύθηκα.
Στο τέλος υποκλήθηκα.

Ανασφαλής

Ήσουν πάντα ανασφαλής
με εξάρσεις προβολής.
Ανυπόμονη. Με φόβους.
Ψάχνεις πού να κρεμαστείς.

Ζήτησες τον επικήδειό σου
εν ζωή να συνταχθεί,
πριν πεθάνεις να γευθείς
τα της άυλης ζωής.

Έπαρση και απαιτήσεις
και μεγάλες συγκινήσεις.
Άγχος και ευαισθησίες
κι απ' τους άλλους θες θυσίες.

Έχεις χρήμα, θέση, γνώσεις,
πανεπιστημιακό πτυχίο.
Είσαι κι αξιοπρεπής.
Τα προσόντα σου σπουδαία.
Δυστυχώς τα αγνοείς

Πόνος

Ευγνωμονώ τον πόνο
που πήρα απ' τον Θεό
και ως προειδοποίηση
κι ως εξανθρωπισμό.

Στο πνεύμα και στο σώμα ζει,
κλειστό πεδίο, όπου
λύει την εγωπάθεια,
χαρακτηριστικό του ανθρώπου.

Κάθε φορά που έρχεται
ψύχραιμα να τον δέχεσαι.
Μόνο αυτό να εύχεσαι:
μη μείνει για πολύ.
Αφού πάρεις το μάθημα
τελειώνει η αποστολή.

Δράμα

Δράμα με τις πολλές πηγές!
Σ' αυτές έκανα τάμα
να μη χαθείς, να μη χαθώ.
Για μένα λύπης και χαράς
πολύτιμο είσαι κράμα.

Άυπνη πόλη, άφθονη
σε φώτα και νερά!
Πολλά ένιωσα εδώ
και άλλα τόσα είδα.
Σε χρίζω δεύτερη πατρίδα.

Αφέθηκα

Ηρέμησα κι αφέθηκα
σαν ένα αθώο πουλάκι
στο δροσερό και αλμυρό
της πόλης μου αεράκι.

Αισθάνθηκα πως έσβησαν
όλα του νου τα μαύρα
λες και ανέπνευσα με μιας
όλη της γης την αύρα.

Έτσι καθώς ατένιζα
την όμορφη Καβάλα
σκεφτόμουν ότι στη ζωή
μου ήρθαν και τα δέχθηκα
άλλα αντί για άλλα.

Γιε μου

Μικρούλη μου,
γλυκέ μου γιε,
για σένα ανησυχίες
πέρασα πολλές.

Χαλάλι οι αγωνίες μου.
Σε βλέπω μεγαλώνεις
μ' ενδιαφέροντα πολλά.
Στο ρίσκο σκαρφαλώνεις.

Γιε μου, πάντα χαρές
να έχεις στη ζωή σου.
Χαίρομαι βλέποντας από
ελευθερία και ανθρωπισμό
γεμάτη την ψυχή σου.

Καλώς ήρθες παιδί μου

Τα βήματά σου άκουσα
κι άνοιξε η ψυχή μου.
Από νωρίς περίμενα.
Καλώς ήρθες, παιδί μου.

Τρέμω μη πάθεις τίποτε
κομμάτι απ' την ψυχή μου.
Και τι δε θα 'δυνα για σε,
ελπίδα στη ζωή μου.

Χάνεσαι

Κόλλησε η εικόνα σου
στην ταινία του μυαλού.
Ζωντανό το βλέμμα σου
με τη λάμψη ιδανικού.

Χάνεσαι για να μείνεις
γιατί αν μείνεις θα χαθείς.
Κι είμαι θεατής της πάλης
μνήμης και καταστολής.

Καλογερικό

Πέτρα μεστή.
Βαριά κι αγέραστη.
Κρύβει στα σπλάχνα μεγαλείο.
Κι απ' έξω της χαμογελά.

Καλωσορίζει σιωπηλά
τους στο νησί ερχόμενους.
Νεύμα αργόθυμο και θείο.
Κι η αγκαλιά της θάλασσας
ολοκληρώνει το τοπίο.

Βαθύς απόηχος αντηχεί
σημάδι αυτοθυσίας.
Το δέος πνέει σαν άνεμος
σκλαβιάς κι ελευθερίας.

Η σιωπή της φωνής
κι ο ήχος της σιωπής
ενώνονται. Αφουγκράσου!
Μαγεία και μυστήριο
στο Καλογερικό της Θάσου.

Η μάνα που ονειρεύτηκες

Η μάνα που ονειρεύτηκες
έχει άλλη μορφή.
Γεμάτη τρυφερότητα,
γλυκειά και γελαστή.

Στα όνειρά σου έρχεται
αυτή, πάντα αυτή.
Κι ακούει τα προβλήματα
που σου 'φερε η ζωή.

Βλέπεις μια μάνα έτοιμη
επάνω σου να σκύψει
και να σου δώσει στοργικά
αυτό που σου 'χει λείψει.

Και σου μιλάει ευγενικά.
Σ' ακούει. Δε σε κρίνει.
Και επουλώνει τις πληγές
που σ' άφησε εκείνη.

Εκείνη που σε γέννησε
και πρόθυμα, μου έλεγες,
πάντα τη συγχωρούσα.
Κι ας με την παρουσία της
ήταν πάντα απύσχα.

Εμείς

Όσοι από μας ανένταχτοι,
φτωχοί προσκυνητές
ουσίας τε και πνεύματος,
του άξιου παραμένουμε
αιώνιοι εραστές.

Μουσική και αγάπη
ψηφίζουμε εμείς.
Και πληρώνουμε το τίμημα εμείς.

Ξημέρωμα

Της νύχτας το ξημέρωμα
έτσι κι αλλιώς θα 'ρθει.
Του νου σου το ξημέρωμα,
ξέρεις, ακόμη αργεί.

Δρόμους θα ψάχνεις μέσα σου,
θα πνίγεσαι βουβός,
λύσεις θα βρίσκεις άλυτες,
μέχρι να βγεις στο φως.

Όταν θα νιώσεις έτοιμος
θα 'σαι συντετριμμένος.
Ο φάκελός σου είν' αυτός
κι είναι συγκεκριμένος.

Πάλεψε αν θέλεις να σωθείς.
Μόνος σου θα δικαιωθείς
όταν θα νιώσεις έτοιμος
ξημέρωμα να δεις.

Μου γράφω

Μου γράφω κάτι που ήθελα
ξανά να θυμηθώ.
Δίχτυα, αράχνες, πλέγματα.
Και δεν μπορώ να δω.

Κυλάει βαριά στις φλέβες μου
ο χρόνος δίχως βλέμμα.
Τ' όνειρο ανάβει τα κεριά
στο φοβισμένο αίμα.

Και σκαρφαλώνω ορμητικά
στα βράχια της ελπίδας
μήπως προλάβω να χαρώ
το φως μιας ηλιαχτίδας.

Καλλιτέχνης

Στα βουνά θερμός αντάρτης,
δίκαιος υποστηρικτής
και του πνεύματος εργάτης,
γλύπτης και τραγουδιστής,
γλωσσοπλάστης, ποιητής,
με δέος ήθος αν ποιείς
κι αν μπορείς να συγχωρείς,
τότε είσαι Καλλιτέχνης
και την τέχνη υπηρετείς.

Την ψυχούλα σου αν διαβάζεις
όλους θα κατανοείς.
Την ιδέα σου αν κραυγάζεις
άηχα με ζωγραφική,
τότε είσαι καλλιτέχνης
και την τέχνη μεταφράζεις
σε ενέργεια θεϊκή.

Έλληνας αδικημένος

Άλλοτε είμαι θεατής
κι άλλοτε είμαι μαχητής
σ' όσα γύρω μου συμβαίνουν
και δε με καταλαβαίνουν.

Έλληνας αδικημένος
κι απ' το κράτος πληγωμένος
μα ξεχνάω το βασικό:
ένα μόριο απ' το κράτος είμαι 'γω.

Εκμετάλλευση, νοθεία,
γκρίνια κι ανισονομία,
έπαρση, ψηφοθηρία,
ρύπανση κι αυτοδικία.

Η υπόσχεση βροχή
πέφτει πριν την εκλογή.
Λείπει η ιδεολογία.
Για όλ' αυτά νιώθω ντροπή.

Κατάχρηση εξουσίας,
χρήση ρουσφετολογίας,
λαδωμένοι κρατικοί μηχανισμοί
κι η Ελλάδα μια πελώρια φυλακή.

Μα κι αν φύγω σε ζητάω,
στην ψυχή σε κουβαλάω,
στην ψυχή μάς κουβαλάς.
Σε πληγώσαμε ο καθένας από μας.

Θα 'ρθει η ώρα σου, Ελλάδα,
την αξία σου να βρεις.
Όταν θα μας συγχωρήσεις
πάνω απ' όλους θα σταθείς.

Δε ζητάει πολλά

Τα αφηρημένα ουσιαστικά
είναι όντα ζωντανά.
Όταν κλείσει ο κύκλος τους
πεθαίνουνε κι αυτά.

Φιλία, εμπιστοσύνη, τρυφερότητα,
κάποτε μετατρέπονται
σε πλήρη ματαιότητα.

Η αγάπη σου για κείνη
σε κρατούσε ζωντανό.
Σε όπλιζε με δύναμη,
σε φόρτιζε με σφρίγος
κι ενθουσιασμό.

Τώρα περπατάς βαριά.
Πέθανε η αγάπη πια
κι η καρδιά σου έγινε κρύα.
Έγινες άγριος μαζί της και τραχύς.
Κόλλησε το βήμα σου.
Δε φεύγουνε για σένα πλοία.

Κουβαλάς ένα νεκρό.
Θέλει ταφή και ανάπαυση.
Δε σου ζητάει πολλά.
Ζητάει αποδοχή, σου δίνει ελευθερία.
Δε σου ζητάει πολλά.
Δυο τελευταία δάκρυα,
ένα λουλούδι κι ένα γεια.

Το χώμα απ' τα δάκρυα θα ποτιστεί.
Θ' ανθίσει ένα λουλούδι.
Κι εσύ θα είσ' ελεύθερος
να συνεχίσεις τη ζωή
μ' ανάλαφρο τραγούδι.

Η πόλη που γεννήθηκα

Η πόλη που γεννήθηκα
δε μοιάζει με καμιά.
Στην παραλία οι φοίνικες
με τα καράβια συζητούν.
Ο ήλιος βγαίνει από νωρίς
και οι ψαράδες τραγουδούν.

Στη «Βενιζέλου» ήτανε
που άνοιξα τα μάτια μου
για πρώτη μου φορά.
Της κλινικής το νούμερο
ήταν 87.

Περήφανη είμαι που εδώ
τον ήλιο πρωτοείδα.
Στην αγκαλιά σου θα 'θελα
γενέτειρα πατρίδα,
σαν με καλέσει ο ουρανός,
τα μάτια μου να κλείσω
και τα φτερά ν' ανοίξω.

Πάντα έβλεπα τη λάμψη σου
και αισθανόμουν πως,
Καβάλα, είσαι μια πόλη
γεμάτη από φώτα
κι άδεια γεμάτη φως.

Θάλασσα

Παρηγορήτρα θάλασσα
επάνω σου απλώνονται
σύννεφα και φεγγάρι.
Σε προστατεύουν και αντλούν
απ' τη δική σου χάρη.
Κι ανάμεσά σας γλάροι...

Συννενοείσθε μέσω αυτών
και παίρνετε αποφάσεις
με τρόπο άγνωστο σε μας,
με μυστικά μηνύματα
και μια άλλη νοημοσύνη.

Και όπως σας παρατηρώ
για ώρες πολλές κάθε φορά,
της φύσης συλλογίζομαι
την απεραντοσύνη.

Προχθές, για πολλοστή φορά,
ακάλεστη που ήρθα,
στη γύμνια του ορίζοντα
δυο μάτια ορθάνοιχτα είδα
να με κοιτούν κατάματα,
να φαίνονται, να χάνονται,
στα κύματα τ' αφρίζοντα.

Ποιοι κρύβονται στα βάθη σου;
Να 'ναι ο Ποσειδώνας;
Να 'ναι η ζωή κι ο θάνατος
που πάλης στήνουνε χορό
και μέσα στο πεδίο σου
γίνεται ο αγώνας;

Ο λυγμός

Ο λυγμός που με πνίγει
κάτι θέλει να μου πει.
Καλοκαίρι, χαρά.
Ένας ήλιος που καίει.
Μα... φοβάμαι και κλαίω.
Στην ψυχή ερημιά.
Και... ακούω φωνές
που φαντάζουν σιωπές.
Και... φυσσάει...

Ψιθυρίζει ο αέρας:
σ' έχω ανάγκη βροχή.
Εμφανίζεται εκείνη
κι ανασαίνει η γη.

Δοκιμάζω να πω στον λυγμό:
αλυσίδα οι ανάγκες,
μας συνδέει η ζωή.
Είμαστ' ένα στο σύμπαν.
Λύτρωσέ με εσύ.

Ένας Έλληνας

Σαν έβλεπε του κόσμου τη βρωμιά
έπεφτε πρώτος στη φωτιά
ένας Έλληνας λεβέντης
με σημαία στην καρδιά.

Επενδύει την ψυχή του,
δίνει, αγαπάει πλατειά.
Δίνεται κι ανήκει σ' όλους.
Έχει ρεύμα στην καρδιά.

Κράτα άμυνα, Ελληνάκι.
Σε παρέσυρε ρυάκι
ανθρωπιάς σε σπαραγμό
κι έχει κόστος ακριβό
να ζητάς το λυτρωμό.

Κράτα άμυνα, Ελληνάκο.
Θα σε ρίξουνε σε λάκκο,
σου 'λεγα εγώ, μα εσύ
στην ιδέα σου πιστός.
Σε προσμένει ένας βωμός.

Κι όπως πέρασαν τα χρόνια,
ένας άνδρας χλωμός
με ψυχή βιασμένη,
στην ιδέα εμμένει
με φορτίο πικρό,
γεγονός για το οποίο
καταθέτω την ευθύνη μου
κι εγώ.

Κι εγώ δεατής

Κάθε που χάνομαι μέσα σε θύμησες
και σε σοκάκια του νου,
ξεκινάω ταξίδι στο πέλαγος,
ψάχνω στα πέρατα,
ψάχνω στο χάος,
κλείνω τα μάτια,
κλείνω τις πόρτες
σκέψης, μυαλού.

Κάθε που πέφτω
πιάνομαι απ' τ' όραμα να σηκωθώ.
Σταγόνες βροχής, πιο πέρα καημός,
αγάπη εδώ.

Κι εγώ θεατής,
λαβωμένος κριτής της ζωής,
όλ' αστεία τα βλέπω.

Λέξεις και εικόνες χορεύουν,
με την πραγματικότητα παλεύουν,
κι άλλοι πατρίδας όρια σημαδεύουν.

Θεούς να πιστέψουν καινούριους γυρεύουν,
πολιτικούς με μανία τοξεύουν.
Τέχνες και γράμματα, αποκατάσταση,
χρήμα στοχεύουν.

Αγορές, διασκεδάσεις, προβολές, κατανάλωση,
δρομολογείται του μυαλού η άλωση

Αναδρομές

Στη σιωπή της αϋπνίας
σκέψεις και αναδρομές,
αναπλάσεις και εικόνες,
γρήγορες διαδρομές.
Και δυο δάκρυα για σένα,
με ζεσταίνουν και μου δείχνουν
δυο αλήθειες πιο ωμές
από χθες κι από προχθές.

Λορέντσο

Ο Λορέντσο,
μικρός και μεγάλος μαζί,
δε διάλεξε αυτός
για τέλος σφαγή.

Απλό για τους άλλους.
Γι' αυτόν τραγικό.
Ανυποψίαστος γύρω απ' το ρέμα,
σε λίγο πλέει στο δικό του το αίμα.

Θύμα ή ήρωας;
Μόνο ο Λορέντσο μπορεί να το πει,
τώρα που βρίσκεται κι εδώ κι εκεί,
πάνω από μας, μέσα σε μας, κυκλοφορεί.

Μηνύματα στέλνει, σήματα δίνει
μα αυτοί οι κωδικοί
για τον δικό μας πλανήτη
είναι άγνωστοι Χ.

Θύμα ή ήρωας;
Μόνο ο Λορέντσο μπορεί να το πει.
Του κάθε Λορέντσο η θυσία
για τους ανθρώπους ντροπή.

Φυσικό ξυπνητήρι
γεμάτο φτερά,
πέταξε για
τελευταία φορά.

Δέξου με

Δέξου με μέ τα λάθη μου,
τις ανασφάλειές μου,
με τις μελαγχολίες μου
και τις αναλαμπές μου.

Δέξου με, σε παρακαλώ.
Το' χω ανάγκη και μπορώ
και τα δικά σου να δεχθώ.
Δέξου με για να κρατηθώ.

Δέξου με, δέξου έτσι απλά
τις τρέλες μου, τα πάθη μου.
Αυτό που είμαι ακριβώς
μου το 'δωσαν τα λάθη μου.

Δέξου με, θέλω να σταθώ
πλάι σου με τις τάσεις μου,
αρνήσεις, καταφάσεις μου
και με τις αντιφάσεις μου.

Στρατιώτης

Έφυγε με χαμόγελο
να πάει στρατιώτης
με μια ψυχούλα τρυφερή.
Για σύνορα αδιαφορεί,
κοιτάζει τ' όπλο κι απορεί.

Τι να το κάνω εγώ αυτό;
Έχω ψυχή σαν τον ανθό.
Μεγάλωσα με τ' όνειρο
τον κόσμο να ενώσω.

Φυλάει σκοπιά νυχτερινή.
Πρέπει για πόλεμο έτοιμοι
να είμαστε κάθε στιγμή,
του λένε, και μελαγχολεί,

σαν σκέφτεται,
πως των ανθρώπων η φυλή
ακόμη δεν κατάλαβε
πως με ειρήνη ευδοκιμεί.

Σπουδαία φυλή

Παρόμοιες φάτσες,
διάφορες ράτσες,
σπουδαία φυλή,
με πολιτισμό αρχαίο,
που τείνει να εκφυλιστεί.

Ελλάδα σημαίνει αξία.
Ελλάδα σημαίνει ιστορία.
Μπροστά της, Έλληνα, σκύψε.
Τον πόνο, το δάκρυ σου κρύψε.
Αυτή η Ελλάδα θα ζει,
αθάνατο κύτταρο,
στο σύμπαν ακμή.

Άοπλος οπλισμένος

Ως άοπλος καταταχθείς
στρατιώτης εξ αναβολής
σειρά απολυμένη.

Γιωτά τον είπαν οι γιατροί,
αναφορά και Κ.Ψ.Μ,
ντακότα παραμένει.

Με ειδικότητα οπλουργός
στρατιώτης άοπλος στα Λ.Ο.Σ
σκοπιάς απαλλαγμένος.

Κι αν η πατρίδα απειληθεί
ορμάει στην πρώτη τη γραμμή
άοπλος οπλισμένος.

Αντιρρησίας

Αντιρρησίας κι αρνητής
κατεστημένου εποχής
δίχως ίχνος ενοχής.
Ηρεμίας μαχητής.

Αντίρρηση κι επιλογή,
αυτοθυσία αν χρειαστεί.
Με τον τρόπο μου προσφέρω
όσα στην ψυχή μου φέρω.

Προχώρα μοναχός

Ταξίδευες και πάλευες.
Μια τύχη αναζητούσες
μέσα σε δρόμους σκοτεινούς
και πόναγες και μάθαινες.
Εσένα πολεμούσες.

Μέχρι που ήρθε η στιγμή
που ηρέμησες και φώναξες:
γλυκό ταξίδι η ζωή!

Κάποια στιγμή κατάλαβες
και ρώτησες και πρότεινες:
τι γυρεύεις στους πολλούς;
Θα χαθείς μέσα στο πλήθος.
Φύγε όσο είναι καιρός
και προχώρα μοναχός.

Φθείρεσαι, αναλώνεσαι
σ' ένα κόσμο μολυσμένο
που δε δέχεται επιλύσεις.
Θέλει μόνο κατακτήσεις.

Δρόμοι

Δρόμοι της πόλης μου γνωστοί,
παλιοί κι αγαπημένοι,
πόδια πόσα σας πάτησαν
και πόσες ρόδες τάχα;

Λάγκους, τραύματα, σχισμές
μας δείχνετε συχνά.
Πρόχειρα σας μπαλώνουμε
και πάλι σας πατάμε.
Εμείς οι άνθρωποι οι σκληροί
τα δήθεν έξυπνα όντα
τη γη που κυβερνάμε.

Δρόμοι της γης,
του κόσμου όλου, αθάνατοι,
γεμάτοι με μπαλώματα,
ρυτίδες φορτωμένοι,
κάποιες φορές δε θέλετε
κι εσείς ν' αναπαυθείτε;

Ξεσηκωθείτε όλοι μαζί.
Διαμαρτυρηθείτε!
Σταθείτε όρθιοι εσείς
κι εμείς να πέσουμε οι δειλοί
κάτω από σας, στα Τάρταρα,
το δίκαιο που ξεχνάμε,
και ό,τι κι όποιον βρίσκεται
κάτω από μας πατάμε.

Καταστροφή

Άγριος σεισμός, αλύπητος
τη γη ταρακουνά
με βία και με θράσος.
Τρόμο γεμίζει η ψυχή
και βγαίνει απ' τα δεσμά της.

Ανοίγ' η γη και χύνονται
με μιας τα σωθικά της.
Κορμιά θαμμένα, κόκκαλα
και ρίζες κι ερπετά,
νερά καυτά. Φωτιά ξεσπά.
Ούτ' οίκτο, ούτ' έλεος νιώθει.
Σκουλήκια, έντομα, ορυκτά
και σκέψεις που απορρόφησε.
Θαμμένοι άγριοι πόθοι.

Στο κούφιο της εβάδιζαν
κάτι όντα κουρασμένα
που ο μόχθος κάθε κίνησης
αργά τους πάει στον πάτο.
Είναι που δε μετάνιωσαν
για όσα στη γη επράξαν
κι ο αυτόματος τούς ρούφηξε
της φύσης νόμος κάτω.

Κι η μνήμη αυτή δε λειτουργεί...
Όπως κι εμείς γεννήθηκαν
με λήθη εφοδιασμένοι.
Δώρο της φύσης ακριβό
που απλόχερα μας δίνει
σ' άλλες ζωές το πέρασμα
αυτοτελές να γίνει.

Κι όλοι οι κάτοικοι της γης
την ώρα αυτή του πανικού
την ύλη απαρνιούνται.
Όλοι ζητούν να πάρουνε
τον ρόλο κάποιου Νώε.
Αγνοί κι αθώοι θα 'ναι πια
και μες στον νόμο του Θεού
μονάχα θα κινούνται.

Μα η κιβωτός ξεκίνησε
πριν την καταστροφή.
Κανείς δεν έμαθε γιατί,
πού έφτασε και πότε.

Στην άλλη ζωή

Αναδρομή στο παρελθόν επιχειρώ,
σκαλίζοντας γελάω και πονώ
και σταματώ σε σένα
ερέθισμα αιχμηρό απ' τα περασμένα.

Η μόνη ελπίδα που ξεπηδάει
απ' το μυαλό μου που ξενυχτάει
στα γενέθλιά μου σήμερα,
σκαλίζοντας αυτή τη χίμαιρα:

στην άλλη ζωή
και πάλι θα συναντηθούμε
να τελειοποιήσουμε τη σχέση,
αυτή που αφήσαμε στη μέση.

Φιλαράκι

Έφυγες στον ουρανό
και ξανά δε θα σε δω
στην οικεία τη μορφή
γήινη κι αγαπητή.

Φιλαράκι εκεί που πας
δεν κρυώνεις, δεν πεινάς,
δε φοβάσαι, ταξιδεύεις,
τους ανθρώπους προσπερνάς.

Γύρνα κοίτα μια στη γη,
χαμογέλα και χαιρέτα
με το άυλο χεράκι,
καθώς σχίζεις τ' αεράκι.

Στο ταξίδι το δικό μου,
όταν θα 'ρθει ο καιρός,
θα 'σαι συ ο οδηγός,
γνώστης πια και ξεναγός.

Κύκλοι ζωής

Οι λανθασμένες μου επιλογές
ματώνουν τη ζωή μου.
Κι ας ξέρω ότι απ' τα δύσκολα
θα 'ρθει η ωρίμανσή μου.

Κύκλοι ζωής που κλείνουνε.
Που έρχονται και φεύγουνε
όπως τα χελιδόνια,
αυτά τα τόσο γόνιμα
τσαλακωμένα χρόνια.

Και πόνεσα και έμαθα.
Ανέβηκα κι άλλο σκαλί.
Δε σου κρατώ κακία.
Σ' ευχαριστώ που μου 'δωσες
αυτή την ευκαιρία.

Παρ' όλ' αυτά δε δέχομαι
και ούτε το ανέχομαι
ν' ασκείς σε μένα βία.

Δείξε μου τον δρόμο

Τον δρόμο που πήρες, δείξε μου.
Θέλω να σε βρω, θέλω να σε φτάσω,
να σ' αγγίξω,
τη γαλήνη που εκπέμπεις να θαυμάσω.
Άνοιξε από μακριά
τον τρόπο και τον δρόμο μέσα μου,
ν' ανοίξω τα φτερά μου να πετάξω,
να σε φτάσω,
να σε δω από κοντά.
Πάρε με στην αγκαλιά σου.
Σ' αγαπώ μαμά.
Πάντα μου 'λειπες...
Και τώρα λείπεις...
Μα νιώθω μια παράξενη ασφάλεια.
Έχω εσένα εκεί πάνω.
Εσύ θα με υποδεχθείς.

Ξένοι

Ο χρόνος άνοιξε τον δρόμο προς την αλήθεια.
Και νά... μπροστά μας αστραφτερή.
Σαν τη φωτιά!
Φωτίζει και καίει.
Κι οι δυο μας μπροστά της γυμνοί.
Χωρίς πάθος, έλξη, άλλοθι.
Άοπλοι κι οι δυο. Και ξένοι.
Κι η επικοινωνία;
Αυτή δεν είναι πουθενά.
Ανάμεσά μας ύφαλος, κρυμένος τόσα χρόνια
πίσω απ' την ερωτική χημεία.
Δε χωράει καράβι για δυο.
Στο πέλαγος χωράμε όλοι.
Συνέχισε μόνος σου αν θες να κολυμπήσεις.
...λέω να βγω στη στεριά.

Ζαλώνης

Σύννεφα παραμερίστε
να περάσει ο Ζαλώνης,
ο ξεχωριστός νεκρός.
Κι ο δικός σας κι ο δικός μας
του αξίζει σεβασμός.

Ζεις

Τώρα πια έχεις φτερά.
Τι να κάνεις χαμηλά.
Εκεί πάνω βρήκες φίλους.
Νιώθω ότι περνάς καλά.

Πέρασες τα σύνορα της γης.
Δε σημαίνει ότι δε ζεις.

Οι τρεις βαθιές πηγές

Χρήμα, σεξ και σύνορα,
οι τρεις βαθιές πηγές
που οδηγούν σ' εγκλήματα
κι ανίατες πληγές.

Το χρήμα που απέκτησε
όχι οπαδούς, πιστούς
λατρεύτηκε κι υψώθηκε
τους δύσβατους καιρούς.

Το σεξ σαν εκμετάλλευση,
το σεξ χωρίς αγάπη,
του κάθε παρανοϊκού
τη φαντασία εξάπτει.

Η γη που αλλάζει χέρια
δεν είναι κανενός.
Τα σύνορα που απλώνονται
με αίμα ποτισμένα,
κέρδος του μηδενός.

Αστεράκι

Αναπαύσου εν ειρήνη.
Σε στηρίζει ο ουρανός.
Κι ο αέρας που σ' αγγίζει
είναι Φως. Είναι Θεός.

Παρών

Κόρινθος. Μελαγχολία.
Μόλις πήραμε στολή
προσπαθούσες να πετάξεις.
Δύσκολη η προσαρμογή.

Αδειούχος Χριστουγέννων,
γκάζια, χίλια κυβικά,
να ξεχάσεις προσπαθούσες
όλα τα στρατιωτικά.

Στην αιώνια γαλήνη
πήγες να καταταγείς,
λες και είχες εντοπίσει
τέλος της αποστολής.

Φανταράκι, σ' αγαπάμε.
Τι κι αν έφυγες, λοιπόν.
Στην αναφορά του λόχου
η σκιά σου λέει: ΠΑΡΩΝ.

Κι άνοιξαν πάλι τα φτερά

Τρυφερό παλιό μου φλερτ
και γλυκιά μου εφηβεία
μ' επισκέφτηκες θαμπά
μες στη μελαγχολία.

Μια φωνή απ' τα παλιά,
μια φιγούρα ξεχασμένη
και ζωντάνεφες ξανά
εφηβεία αγαπημένη.

Ήταν όλα σκοτεινά
και η νιότη περασμένη,
με διάφορες μορφές
επενδεδυμένη.

Και με βρήκες ξαφνικά
παιδικό μου αθώο φλερτ
στις ευθύνες της ζωής
απορροφημένη.

Κι άνοιξαν πάλι τα φτερά
που νόμιζα καμένα.
Ταξίδεψα στα χρόνια μου
τα απολιθωμένα.

Αυτός

Είναι η τέχνη σου που σ' ανεβάζει.
Είναι η ψυχή σου που καλπάζει
κι η άμυνα που σε διατάζει
να 'σαι ακριβώς Αυτός.

Να στέλνεις ακτίνες
με λάμψη και ουσία
στης επικοινωνίας
τη διαδικασία.

Εκεί

Στο όρος Παγγαίο εκεί ψηλά
συγκεντρωμένη η ομορφιά
κι η δύναμη κι η χάρη.

Εκεί δε νιώθεις μόνος.
Εκεί αν βρεθείς θα διδαχθείς
πώς κατακτιέται η χαρά,
πώς ξεπερνιέται ο πόνος.

Υγεία και διαύγεια
μόνιμοι κάτοικοι εκεί.
Μπροστά σου θα φανερωθούν
να σε γνωρίσουν και μετά
μαζί σου να ενσωματωθούν.

Πλούσια πεύκα κι έλατα,
οξιές, βελανιδιές
καθώς θα διασχίζεις
στην Κουανίτσα κορυφή
για ν' ανεβείς, θα εκπλαγείς.
Τη γη ολάκερη αντικρίζεις.

Γεια σας

Θέλω να σας χαιρετήσω.
Ήρθε η ώρα να αφήσω
τούτο τον πλανήτη γη,
στα ψηλά ν' αποδημήσω.

Θέλω να μας συγχωρήσω
κι ήρεμα ν' αποχωρήσω
για τις υψηλές κορυφές.
Διαστάσεις φωτεινές!

Πλήρωσα τα χρέη μου,
θέλω να ξεκουραστώ.
Φίλοι αγαπημένοι μου
και εχθροί, σας χαιρετώ.

Γεια σας, φίλοι και εχθροί μου,
δεν είναι επιλογή μου.
Αναπόφευκτη η σειρά μου.
Τέλειωσαν τα καύσιμα μου.

Όλα θα τ' αφήσω εδώ,
όσα έχουν σχέση με ύλη.
Μόνος κι ελαφρύς περνάω
τ' ουρανού την άσπρη πύλη.

Στοιχειοθεσία - Εκτύπωση
UNIVERSITY STUDIO PRESS

Αρμενοπούλου 32 - 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ. (2310) 208731, 209837 - Fax (2310) 216647
Ιστοσελίδα: www.universitystudiopress.gr

